

Po maši je ostajala babica še v cerkvi. Imela je mnogo prijateljev in znancev, a vse je hotela Bogu priporočiti v gorečej molitvi.

Še-le kadar se je poizgubila iz cerkve velika množica ljudij, dvignila se je babica ter namignila meni za odhod.

Tedaj je bilo navadno okrog šeste ure. Na vzhodu je vže svetilo zlato solnce. V neskončnej milosti je obrobľalo s svojim zlatom vrhove gorã ter obsevalo vse drugo stvarstvo. Po grmovji so žgolele ptice tako prizrčno in veselo, da se je človeku srce topilo ob njihovem petji. Z vrtov pa so dehte le cvetice in drevesa . . .

Bila so to majnikova jutra v prirôdi in v srci mojem!

Mih. O. Podtrojški.

Vzpomladi.

(Slička; spisal Župčev.)

o se vé, da ste je dolgo in težko pričakovali, otroci ljubi, krasne vzpomladi! A sedaj je vže tù, kraljica vaša, ki jej spletate lepe vence in jo radostno pozdravljate: „A, a, a, vzpomlad je vže prišlá!“ Kaj nè, kako vam se širijo mlada prsa, ko zopet dihate v sé sveži vzpomladanski vzduh in skačete po zelenih grivah (tratah). In to rumeno solnčice? Jélite, kako prijetno vam deje, ko vam zbranim takó-le pred hišo ogreva rudeča ličeca ter ljubko razliva svoje žarke po rodovitem polju in skalnatih bregovih. Gorkeje in gorkeje sije, ter vzbuja iz spanja prirodo in daje jej novih močij! Dà, dà, vrnila se je zopet vaša kraljica krasno ovenčana! Poglejte le njene hčerke, kako ponosno stopajo za njo in jo spremljajo! Drevesa zdaj pa zdaj ozelené in se oblečejo v krasno opravo. Vže poganjajo popke in skoraj bodo v evetji. Cvetice radovedno vzdigujejo iz tal svoje glavice in jedva čakajo, da dobé pisano krilce! Prijazno vam kličejo, otroci ljubi, da pridete in duhate njih prijetno vonjavo. Tam le v ónem grmičku ponižna vijolica dviga svojo glavico in vas uljudno vabi, da se napojite njenega lepo dišečega duhá, a poleg nje klanja vam se trobentica z zlatim svojim oblačilcem, češ, ne prezrite tudi mene! Ohò! Kdo pa je ta bahač tù? Ali ga poznate? Hentaj ga, kakó je mošk, kar nič se ne meni za svoje sosede, ampak drži se kot vojak po konci! Zvonček ponosni je, ki v svojej domišljavosti meni, da je res nad vse in vas izzivlje, češ, glejte me, poniglavčki mali, kako sem vzrasel visok in raván kot sveča. Hà, hà, to pa ni lepó, jélite, da nè, to samooblastno bahanje. Misli li ta sanjač, da ima sam od sebe to visoko in vitko rast? Le pómnite, čitateljčki dragi, kar vam povem: še utépalo se mu bode zastran njegove ošabnosti. Pride čas, ko bode potrť moral vzdihovati in dati glavico proč, a potem se ne bode več ponašal ter se zlobno smijal nežnej vijolici! Jélite, da vam je ponižna vijolica bolj všeč . . .

A pustimo tega bahača in idimo dalje pod milo nebo, v vedro, krasno naravo! Glejte, nad nami je jasen višnjev oblok, ki se daleč tam za ónimi visokimi gorami — vsaj takó se nam dozdeva — dotika naše zemlje. Po neizmernem tem obloku peljá se veličastno — krasen voz — zlato solnce. Uprav sedaj vzhaja v

vsej svoje lepote in bliščobi ter pošilja naprej svojo znanilko, rdečo jutranjo zárijo, v znamenje, da je vže davno napočil prelep vzpomladansk dan. Pač veličasten je ta prizor, jélite, prijateljčki dragi, in vem, da vam kipi sree ponosa pa tudi hvaležnosti do Njega, ki vas je postavil v ta velikanski dom, ki je istinito pravi tempelj brezkončnega Bogá . . .

Hitimo dalje! Naproti nam veje rahla sapica, a ptice prepevajo miloglasne pesence. Visoko proti nebu leti skorjanček in hvali svojega Stvarnika v daljnji višini drobeč svojo pesenco. Tù pa tam vam „martinček“ iz kamenja príleze na solnce, da si ogreje otrple ude. Izvestno poznate vsi óno živalco, o katerej vam je zadnjič gospod učitelj pripovedoval, da je čisto nedolžna, pa se je vam torej ni treba bati. To se vé, da tistej malej Podlipčevej Nežiki, ki je še le letos začela hoditi v šolo, to nikakor ni hotelo v drobno „bučico“ in se je še vedno bala. Zato je pa tisti poredni Slamnkarjev Júrijček, ki je vseh muh poln in tudi v šoli ni nič kaj prida, óni dan, ko so šli iz popoldanske šole, ujel „martinčka“ in ga hotel pritisniti Nežiki na roko. Joj, da bi jo bili čuli, kako vam je klicala na pomoč in upila, izvestno bi se vam bila smilila. „As! as, as!“ je vzdihovala in mило prosila. Toda menite li, da se je Slamnkarjev za take marnje kaj zménil. To vam je bil neusmiljenec! Še Uhanovega Nacka in Škrabovega Jakca je porednež primoral, da sta jej držala roko in ga je tako lahko ná-njo položil. Kaj pa da se jej ni zgodilo nič hudega in umeje se, da bi bila morala Nežika verjeti učiteljevej besedi, ali tisti Uhánov in Slámnkarjev sta pa tudi preveč nagajiva in izvestno bosta v šoli dobila, kar jima gré, če le to gospod učitelj izvedó . . .

Toda kam nas je zapeljal nedolžni „martinček,“ ki vender ne more od nas zahtevati, da le njega občudujemo. Izvestno to bolj zasluži marljiva bučelica. Le glejte jo, kakó leta od cvetice do cvetice in si nabira rumenega cvetnega prahu, iz katerega si potem naredi umétalno satovje, a vá-nje nanosi sladkega medú, ki vem, da ga vsi radi ližete. Jélite, zato pa tudi vi hvaležno pozdravljate to znanilko vzpomladi in jej kličete:

„Pozdravljena bodi, draga bučela!

Vzpomladi tedáj si prvi klicar.

Vzdiguje se v prsih mi duša vesela,

Ko tebe zagledal nedolžno sem stvar.“

In pridna mravlja? Oj kako vam je živa in teka zdaj sem zdaj tija, da preskrbi hrane svojim živalicam. Še debeli in nerodni čmrlj veselo frči in se vseda na pisane cvetice, da bi jim izsesal njih slaščico. Vse, vse se veseli krasne vzpomladi . . .

Idimo še dalje v bližnji gozdič! Aj, kako vam se tù razlega ubrano petje in odmeva v temni les! Rumenokljuni kos prepeva vam tako ljubko, da se kar ne morete naslušati. In ta glas? Kaj li je to? Stojte, prijateljčki dragi! Še enkrat: „kúku, kúku!“ Sedáj jo pa vže imate. Dà, dà, kukovica je, druga znanilka vzpomladi, ki v tihem gozdu visoko med drevjem poje svoj „kúku“ . . . Jélite, kako dobro vam je tù v gozdu, kjer poslušate zbor krilatih pevcev in vas od vseh strani pozdravlja tisoč in tisoč dreves ter vabi v hladno senco. Tù se mogočno proti nebu vzdigavajo visokostasne smreke in jelke, tù plemeniti in gosposki mecésen, a tam-le v ónem kotu drži se resno kakor grški Cevs ponosni hrast, zraven njega pa se

vzpenja v višave pohlevna ter vitka lipa. Sami ne vemo prav, kam bi se vsedli v senco, ko nas vse vprek vabi. Vender ustavimo se in ostanimo pri svojej pohlevnej lipi. Aj, kako veličasten je s tega vzvišenega kraja pogled v živahno, pod nami ležečo dolino! Glejte, kako vam šumlja tam sredi zelenega travnika bistri studenec, katerega čisto ter hladno vodo je ravnokar priskočila pit brzonoga srna iz gozda! Kako se vali tam po onih gorah peneči slap ter kako krasno se blišči v solnčnih žarkih! Poglejte proti severu, kako se vam blišče snežnikov sive glave, katere uprav sedaj obseva zahajajoče solnce s svojo čarobno svetlobo! In ta rdeča večerna zárija? Kdo bi je ne občudoval? . . . Duh naš, jélite prijateljčki dragi, se povzdigava in puhti k višku k Onemu, ki je vse to ustvaril tako modro, tako veličastno. Oj kako veličasten in lep mora biti še le Tisti, ki je uravnal, da se vsako vzpomlad vsa narava tako lepo opravi in ozaljša ter postane res pravo svetišče božje! Mislite večkrat na to, prijateljčki mili!

Mala kuharica.

Mé mi je Ana,
Nič nisem zaspana
In kuhati znam
Nobenega blizo!
Sedijo za mizo,
Naj bodo le tam.

Ne kuri mi mama,
Zakurim si sama,
Lepó mi gorí.
Purana pripravim,
Na raženj postavim,
Oj dosti skrbi!

Jaz nič ne počivam,
Obračam, polivam,
Da vrè mi in cvrè.
Narežem, poskušam
In gledam, poslušam,
Da v redu je vse.

Ko dvanajst zaklenka,
Bo dobra pečenka,
Na mizo jo dam.
Poglejte purana,
Ki spekla ga Ana!
Li kuhati znam?

Fr. Krek.

Ovca in bik.

(Basen.)

„**D**ivji in surovi bik,“ nagovori nekóč ovca bika, ko sta se skupaj pasla, „ti si sè svojimi močnimi rogovi vedno za boj pripravljen. Glej mene, jaz sem tako miroljubna ter z nobenim orožjem ne pretim sovražniku.“

„Neumna ovca“ — odvrne jej z osornimi besedami bik — „hvaležen sem Stvarniku, da me je oborožil s tako močnimi rogovi, kajti, kdor ni vedno pripravljen na boj, ostane trpin vse žive dni, kakor ti.“

Ali ni bik govoril resnice?

(*Iz češčine preložil A. Kosi.*)

